

Dragă Olguța și Codruța! În această seară tata vă spune o poveste. E adevărat, tata nu mai este un copil din ziua de azi, și astfel pentru el toate poveștile încep cu: „A fost odată...”

Locul de desfășurare al poveștii poate fi, de asemenea, foarte cunoscut deoarece toți copiii au auzit de renumita țară, Țara de Nicăieri.

Imaginați-vă, în mijlocul regatului Țării de Nicăieri află un deal mare, iar în vârful dealului se găsește un palat cu șapte turnuri. Palatul este înconjurat de un șanț, care este întotdeauna plin cu apă. Toată lumea se minunează de acest lucru deoarece este vorba de un șanț aflat pe deal! De ce nu se scurge apa din șanț? – cu toții cercetează acest fenomen.

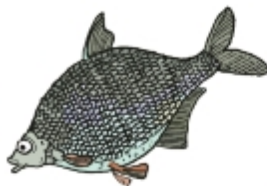
Dar nu numai ei, ci și cei mai deștepti oameni de știință ai bătrânului rege, care în zadar se străduiau. Un lucru este sigur. Somnii pitici, ghiborții, plătica și broasca de mlaștină se simt foarte confortabil acolo.

somnul pitic

ghiborțul

plătica

broasca de mlaștină

Ce este tricicleta?

Un dispozitiv pentru distribuirea înghețatei, cu trei roți mici, care - datorită abilităților lui Pintilie Cofetarul Călător - circula pe drum cu un ritm susținut. Avea șa, pedale, lanț, claxon cu care să sperie vacile cu tălângi care se iveau în drumul lui spre castel și, bineînțeles, avea și o frumoasă umbrelă de soare, pentru ca vânzătorul de înghețată să poată măsura la umbră porțile, atunci când arde soarele.

Vi-l descriu acum pe Pintilie Cofetarul Călător, cel care galopa pe tricicletă.

Pintilie Cofetarul Călător, în fiecare după-amiază - la porunca Majestății Sale regele - încărca tricicleta lui pentru înghețată cu cele mai bune sortimente de înghețată, iar la ora 4 fix se prezenta la palat. Tricicleta avea patru recipiente de înghețată. Într-unul era înghețata cu aromă de măr verde, în celălalt de vanilie, în al treilea de lămâie iar al patrulea era de... Ei, ați ghicit? Sigur că da! Era înghețată de caramell!

Prințesa urmărea încă de la ora trei drumul care duce spre palat, pentru a fi prima care să-l vadă pe Pintilie Cofetarul Călător apropiindu-se cu tricicleta lui de înghețată.

Bineînțeles că ea l-a văzut mereu prima, deoarece camera ei se afla în cel mai înalt turn dintre cele șapte.

Povestea noastră a început într-o astfel de dimineață însorită, atunci când Rozalia se delecta în grădina palatului cu niște flori minunate.

Erau de toate: lalele, garoafe, și - desigur - trandafiri. Bineînțeles din cele mai variate soiuri.

Așa cum am spus, nu era niciun nor pe cer, soarele zâmbea larg peste pajiștile verzi, micile case cu acoperișuri roșii, și, desigur, peste toți cetățenii din Țara de Nicăieri. Hopa! Într-adevăr, Codruța! Am uitat vacile. Și bineînțeles și țânțarii, Olguța! Și pisicile și câinii, dar să spunem doar că acest soare zâmbea tuturor.

Dar brusc, cerul s-a întunecat și se auziră bătăi puternice de aripi și țipete ascuțite. În aer se simțea un puternic miros de sulf. Ca și cum te-ai afla în fața cuiva care nu s-a spălat niciodată pe dinți înainte de a merge la culcare.

- Ce poate să fie aceasta? - se sperie Rozalia. Aruncând o privire în sus, observă un balaur teribil, cu trei capete. Picioarele din față ale dragonului se întindeau spre prințesă. Avea gheare uriașe și înfricoșătoare. „Ajutor!”, voia să țipe Rozalia, dar nici măcar un sunet nu ieși din gâtul ei. În următoarele momente se lupta să iasă din ghearele balaurului.

- Aoleu! Prințesa a fost răpită de balaur! - strigă comandantul pazei palatului, care a privit înmărmurit evenimentele.